

NEBESKÁ ZAHRADA

JÁHEN JOSEF JANŠTA

Nastěhovali jsme se do našeho nového domku, když mi bylo šest let. Nebyl jsem sám, měl jsem ještě bratra a sestru. Ale zatímco já jsem šel poprvé do školy, sestra ji opouštěla a bratr ji za rok následoval.

Kamarády jsem měl ve škole a také v kostele, kde jsem začal ministrvat. U našeho domu však nikdo tak velký jako já nebyl. Měl jsem ale dva velké kamarády: tatínka a babičku souseďku. S tatínkem jsem pracoval často na zahradě. Zvláště se mi líbilo, jak jsme spolu vysazovali stromky, protože naše zahrada byla dosud pustá. Zato babička vedle měla zahradu plnou stromů a keřů. A tak jsem si u ní pochutnával na třešních, rybízku, angreštu, meruňkách i broskvích, křupal jsem jablka a blahem jsem se tetelil, když se mi rozplývaly na jazyku sladké hrušky. Od babičky jsem si nosil domů rajčata, papriky a další zeleninu. Jak jsem rostl, tak babička slábla. Už nesela a nesklízela zeleninu, ale stromy plodily dál. A tak jsem se stal na její zahradě zahradníkem a babička byla šťastná, že jsem lezl po stromech jako opičce a otrhal všechno ovoce.

Jednoho zimního dne se s námi babička rozloučila. Byla už slabá a odcházela do domu s pečovatelskou službou. Dům koupil mladý muž, který vzápětí vykácel všechny stromy, zbudoval nádherný bazén a jeho okolí „osázal“ slunečníky. Plakal jsem, když jsem viděl, jak dopadly stromy, které jsem tak miloval. Byl jsem rád, že to babička neviděla. Naštěstí už vyrostly stromy na naší zahradě, a tak jsem od jara skákal po jejich větvích a pozoroval, jakou budeme mít úrodu.

Sklidili jsme hodně ovoce. Pravidelně jsem nosil jablíčka babičce do jejího bytu. Byla moc ráda a radovala se, že to teď u ní voní jako na zahradě. Říkávala, že se těší do nebe a na nebeské ovoce. Ptal jsem se na to pana faráře, jestli budou v nebi jabloně. Usmál se, ale pak řekl: „V ráji byly také stromy.“ Když babička umřela, přál jsem jí ten ráj, vždyť tady na zemi trpěla, protože byla nemocná. Vzal jsem si na hřbitov jablka a počkal jsem, až všichni odešli. Hodil jsem je na truhlu a v duchu jsem se modlil: „Nebeský Otče, prosím, vezmi si ji k sobě do nebe, do nebeské zahrady. Vždyť se tam tolik těšila.“

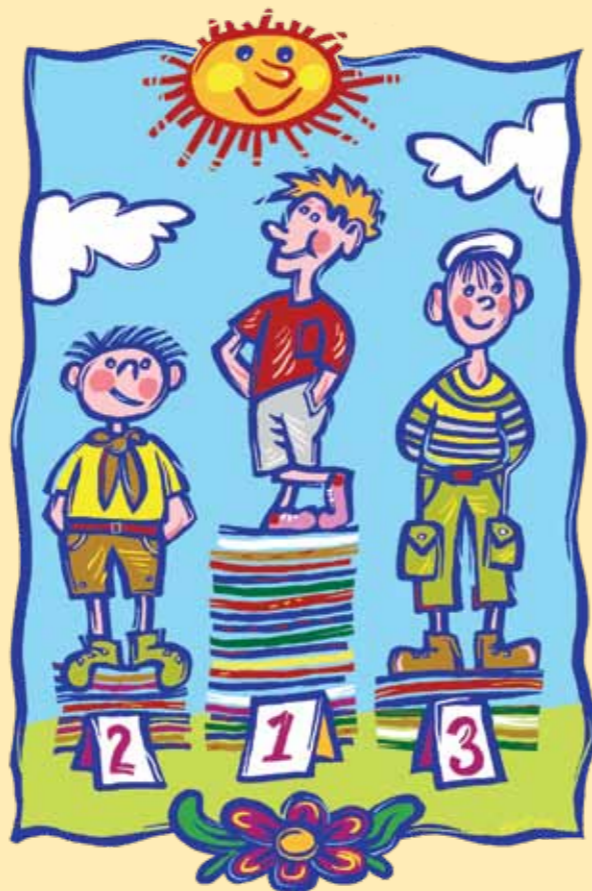
Ilustrace: Jiří Vancura

Kdo je králem?

Na stupně vítězů krále kvízů letos vystoupal **Jan Vlasák** za mazánky, za mazáky se na horní příčku probojoval **Tomáš Hájek**. Oba se mohou těšit na krásnou cenu za jejich soutěžní snažení, Honzovi posíláme Velkou knihu o svatých, Tomášovi výbornou knihu Štěpána Smolena Bud', kde jsi. Oběma moc blahopřejeme.

Na dalších stupních se umístili dva Vavřincové, **Vavřinec Holeček** a **Vavřinec Šustr**. Posíláme jim propisku Tarsicius a reflexní pásku s rybičkou.

Pozor! Kdo ještě nesoutěží, může se přidat od listopadového kola. Skoč rovnýma nohama do soutěže, pokud se zúčastníš pravidelně v následujících čtyřech kolech, máš velkou šanci na výhru. Body se totiž započítávají pouze za poslední čtyři kola. V březnovém čísle Tarsicia si u vyhlášení nových králů možná budeme moci přečíst právě tvoje jméno. **Přihlásit nebo zaregistrovat se můžeš <http://www.tarsicius.cz/kral>**. O tom, co se dá vyhrát, si povíme v příštím čísle.

Jan Všehnisvatí Novák

OTEC ŠTĚPÁN SMOLEN

Středoškoláky z naší farnosti už za pár měsíců čeká biřmování a přípravu na tuto svátost provázejí různé ohnivé debaty. Ta poslední se rozhořela na téma biřmovacích patronů. Studenti měli za úkol si vybrat jednoho světce, nejlépe takového, jehož si každý rok připomínáme v liturgickém kalendáři, aby jim tento nebešťan následně byl přímluvcem a průvodcem křesťanskou dospělostí. S populárními hrdiny, jako je svatý Vojtěch, svatý Josef nebo některý ze svatých Janů, pochopitelně problém nebyl. Ten nastal až tehdy, kdy se jedna duchovně nenasytá osoba dotázala, zda si může za svého biřmovacího patrona zvolit **Všechny svaté**.

„Ne,“ zněla odpověď neúprosného kněze.

„Proč ne? Vždyť mají 1. listopadu svátek,“ namítal nenasyta.

Dal se přesvědčit teprve praktickou nepoužitelností zvoleného jména. Těžko si představit, jak jsou Všichni svatí například voláni k tabuli, anebo jak odcházejí domů s rozbitým kolenem po pádu z kola.

Biřmovanec byl tedy usměrněn, přece však na jeho myšlence něco je. Je dobré pamatovat, že zde kromě vybraných světců, jejichž jména si veřejně připomínáme, jsou tu také svatí skrytí světu a známí dosud jen Bohu a možná několika sousedům. Měsíc za měsícem si tu v rubrice Hurá za ním představujeme katolické superhrdiny, muže a ženy bez bázně a hany, vytrvalé modliče a postiže, kteří se vydávali na pospas domorodcům v dálavách, případně se poskytovali za potravu šelmám. A člověk pak obdivně vzhlíží k nedosažitelným výšinám jejich duchovního života, až při všem tom vzhlížení možná zapomene, že se v onom „velikém zástupu, který by nikdo nespočítal, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků“, který podle biblické Apokalypsy obývá nebe, může jednou nacházet třeba ta prodavačka, u níž si cestou do školy kupují rohlík. Tato dobrosrdečná, tlustá žena, může být jednoho dne, až se ukáže pravá tvář věcí, bytostí, před jejíž nádherou strnu úžasem a bázní.

Apoštol Jan viděl v nebi veliký zástup, neviděl místo, kde se dává medaile první trojce finalistů, kteří se probojovali až k cíli. Svatých je mnoho a jen nemnozí z nich byli svatořečeni. Někteří možná nikdy pro Krista neprolijí krev najednou jako mučedníci, ale prolévají ji jakoby po kapkách třeba věrností ve vynášení odpadků, anebo trpělivostí tváří v tvář zlému slovu. Běžným měřítkem křesťanské dokonalosti totiž není výjimečná situace, ale právě všední den.

Ilustrace: Helena Flicíková

Ptali se blahoslaveného kardinála Newmana, jak být svatým. Řekl: „Nevylehávej v posteli, když je čas vstávání. Věnuj své první myšlenky Bohu. Můžeš-li, zastav se na chvíli před Nejsvětější svátostí.“

Odříkej zbožně modlitbu Anděl Páně. Jez a pij k Boží slávě. Pomodli se dobře růženec. Buď usebraný. Dej pozor na zlé myšlenky. Večer chvíli rozjímej, zpytuj svědomí a jdi do postele včas. Pokud to tak děláš, už jsi svatý.“

Jde o malé věci, a především zcela konkrétní věci, které se mohou sice různit podle našeho věku, zdraví a životního stavu, ale jsou-li konány věrně, vedou k nebi. A pokud padnu, stačí klidně, bez vzteku vstát a pokračovat v cestě. Bůh je milující Otec: nevdá mi, když ve svém snažení klopýtáme. Vadí mi jen, když si chceme jít svou cestou. Vždyť lépe koná člověk slabé vůle, který ztěžka kulhá k nebi, než člověk vůle silné, který bez klopýtnutí utíká k peklu. Kéž se tedy ve stopách všech svatých všedních dnů, staneme součástí zástupu těch, kdo mají 1. listopadu svůj svátek.